

Arrest

nr. 98 259 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U, een Russische staatsburger van Ingoesje origine, bent afkomstig uit Nazran, republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. U bent hier in België, samen met uw drie kinderen: S.N. en K.N., en S.M.

U kende problemen in uw herkomstland omwille van uw eerste man, O.N..

In maart 2010 werd hij 's nachts ontvoerd door mannen in uniformen. Op het einde van maart 2010 gaf u zijn verdwijning aan bij de politie van Nazran. Volgens hen zou uw man iets te maken gehad hebben met rebellen. U stelt dat uw man vroeger gewonde strijders mee naar huis bracht die u moest verzorgen.

In april 2010 werd jullie huis afgebrand. Driemaal deden de ordediensten een huiszoeking.

Eind april 2010 werd u meegenomen. In mei 2010 werd u opnieuw naar de politieafdeling gebracht voor een ondervraging. Diezelfde avond werd u vrijgelaten en u vertrok samen met uw kinderen naar Malgobek waar u in een verlaten huis op een veld verbleef. Ook daar wisten de autoriteiten u te vinden waarna er een huiszoeking plaatsvond. U keerde terug naar uw ouderlijk huis en besloot het land te verlaten.

U vertrok eind mei 2010 naar Polen waar u een asielaanvraag indiende die negatief uitdraaide.

In Polen trouwde u in januari 2011 traditioneel met A.B..

Toen hij hoorde van de problemen in verband met uw eerste man, verliet hij u. U zag hem voor het laatst midden april 2011.

Op 10 juni 2011 kwamen acht of negen onbekende personen langs op uw huuradres in Polen. Ze stelden vragen over u aan uw huisbazin waardoor u vermoedde dat het Kadirovtsse waren.

U besloot naar België te vertrekken en kwam hier aan op 15 juni 2011 waarna u een eerste asielaanvraag indiende. Polen werd verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag, waarna u een bevel tot het verlaten van het grondgebied verkreeg.

U verliet België niet en vroeg op 1 augustus 2012 een tweede maal asiel aan.

Sinds uw verblijf in België kwam u in juli 2012 te weten dat uw vader werd ondervraagd over u en uw man. Ook uw neef, die volgens de autoriteiten een terrorist was, werd in augustus 2012 gedood.

Naast deze problemen vreest u eveneens de reactie van uw vader, die niet op de hoogte is van uw tweede, traditioneel huwelijk. Hij had u geen toestemming gegeven om voor een tweede keer te huwen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, werkboekje, twee geboorteaktes van uw kinderen, binnenlands paspoort van uw moeder en man, een werkattest, huwelijksakte, rijbewijs, documenten in verband met uw rijbewijs, attest van verblijfplaats, bewijs van de brand, foto's van de brand, verzekeringskaart, een convocatie, een attest in verband met uw eerste man en een ontvangstbewijs."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer omwille van uw problemen naar aanleiding van de activiteiten van uw eerste man, alsook betreffende de reactie van uw vader als hij te weten komt dat u een tweede maal getrouwd bent.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst bleken er verschillende ernstige tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag, en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

In de eerste plaats kwamen de identiteitsgegevens en de problemen in verband met uw tweede man, A.B., niet overeen met uw reeds eerder gegeven verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo stelt u bij uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag, dat u in september 2010 in Polen met hem gehuwd was en dat uw man geboren is op 12 december 1989 te Malgobek, gelegen in de Republiek Ingoesjetië. (Terugnameverzoek DVZ, vraag 11) Op het Commissariaat-generaal stelt u dat met hem huwde in januari 2011 en dat uw tweede man

geboren was op 2 januari 1982, ergens in de Tsjetsjeense Republiek, al weet u niet precies waar. (CGVS p. 8, 27 en 28)

Niet alleen komt de geboortedatum en geboorteplaats niet overeen, eveneens blijkt u tweemaal een verschillende huwelijksdatum weer te geven.

Bovendien stelt u in uw voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds januari 2011 geen contact meer met hem gehad heeft, en dat uw man gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst vanuit Polen. (Terugnameverzoek DVZ, vraag 11)

Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal (op 27/09/2012) stelt u dat u hem een laatste maal gezien of gesproken heeft in april 2011, enkele maanden na uw huwelijk. (CGVS p. 8) U verklaarde op dat moment geen enkele informatie over hem te hebben; u kon niet zeggen of hij nog steeds in Polen verblijft; en verklaarde geen enkel idee of indicatie te hebben waar hij naartoe ging nadat u hem niet meer zag in Polen. (CGVS p. 8 en 27)

Geconfronteerd met de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd betreffende zijn naam, geboortedatum, geboorteplaats, jullie huwelijksdatum en het moment waarop jullie voor het laats contact hadden, stelt u enkel dat u uw man voor het laatst zag in april 2011.

Niet alleen negeert u bijgevolg een aanzienlijk deel van de tegenstrijdigheden, u volhardt wat betreft het laatste contact met uw man enkel in uw laatste verklaringen, hetgeen de tegenstrijdigheid hieromtrent niet opheft.

Er kan evenwel verwacht worden dat echtgenoten ten minste dergelijke gegevens van elkaar kunnen onthouden en weergeven.

Ten slotte kan nog opgemerkt te worden dat u tevens geen enkel bewijs van uw huwelijk met A.B. hebt neergelegd.

Deze ernstige tegenstrijdigheden betreffende persoonlijke gegevens van uw tweede echtgenoot, uw huwelijk en het moment waarop u voor het laatst contact had met uw man, raken aan de kern van uw asielrelaas.

Uw tweede huwelijk zou immers de oorzaak zijn van uw problemen met uw vader. bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van dit huwelijk ernstig ondermijnd.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u met de hulp van een tolk invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding gemaakt hebt van enige problemen die u zou kennen met uw familie met betrekking tot uw tweede huwelijk in geval van terugkeer naar Ingoesjetië.

U stelt dat u dit niet kon vertellen bij uw tweede asielaanvraag aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderbroken. (CGVS p. 31)

Deze verklaring overtuigt geenszins.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd of u bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst had kunnen vertellen, geen enkele melding maakte van problemen met uw familie die u tijdens dit interview niet had kunnen uiteenzetten omdat u onderbroken was. (CGVS p. 3)

Het is bovendien zeer opmerkelijk te noemen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwees naar uw familie toen u werd gevraagd wat u zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië, noch toen u op het einde de mogelijkheid kreeg om nog andere problemen te melden. (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 8)

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de door u verklaarde vrees voor vervolging door uw familie omwille van uw tweede huwelijk (in Polen).

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake verder ondermijnd.

Voorts dient nog te worden gewezen op de verklaringen die u via uw advocaat overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielprocedure.

In de brief van uw advocaat d.d.01/09/2011 wordt gesteld dat u destijds uw land verliet aangezien uw leven er onmogelijk was omdat u er constant onderdrukt werd door uw man. U zou volgens deze brief evenmin kunnen terugkeren naar Polen aangezien het zeer bereikbaar was voor uw man uit Tsjetsjenië. (zie Brief N. De Meyer, dd. 1 september 2011)

Vooreerst dienen vraagtekens geplaatst te worden bij de in deze brief aangehaalde motieven voor uw vlucht uit uw land van herkomst.

U haalde voor het Commissariaat-generaal geen interpersoonlijke problemen aan met uw eerste echtgenoot, die in maart 2010 zou zijn verdwenen. Uw religieus huwelijk met uw tweede man zou bovendien pas voltrokken zijn in Polen.

Daarnaast is het weinig aannemelijk te noemen dat in deze brief nergens vermeld wordt dat u niet naar Tsjetsjenië kon terugkeren omwille van de problemen die u daar met uw familie zou kennen ten gevolge van uw tweede huwelijk indien u hier werkelijk voor zou vrezen.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor uw familie.

Bovendien werden er ongerijmdheden betreffende uw redenen van vertrek uit Polen doorheen uw verschillende verklaringen vastgesteld.

Zoals hierboven vermeld werd, verklaart u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u problemen kende met uw man in uw thuisland en niet naar Polen kon terugkeren aangezien hij u daar gemakkelijk kon bereiken. (zie Brief N. De Meyer, dd. 1 september 2011)

Tijdens uw interviews in het kader van uw tweede asielaanvraag maakt u plots melding dat u in Polen problemen kende met Kadirovtse die bij uw huisbazin langskwamen en er vragen stelden over u. (CGVS p.10 en vragenlijst CGVS vraag 5)

Geconfronteerd met de verschillende redenen waarom u niet naar Polen kon terugkeren, stelt u dat als men u de concrete vragen gesteld had, u dat ook gezegd zou hebben. (CGVS p. 29)

Wederom is het weinig aannemelijk dat u een dergelijk belangrijk vervolgingsfeit, en daarboven een zwaarwichtig feit dat uw terugkeer naar Polen onmogelijk zou maken, niet vermeld zou hebben als zijnde een reden waarom u niet gerepatrieerd zou mogen worden naar Polen tijdens uw eerste asielaanvraag.

Met betrekking tot de problemen die u in Ingoesjetië zou hebben gekend omwille van uw eerste echtgenoot werden verder tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties.

Voor het Commissariaat-generaal stelt u dat politieagenten driemaal langskwamen om het huis te doorzoeken. De tweede keer dat ze langskwamen, in mei 2010, werd u meegenomen. (CGVS p. 23) U werd ondervraagd en geslagen. (CGVS p. 24) Diezelfde dag, 's nachts, werd u vrijgelaten en u bent samen met uw kinderen naar Malgobek vertrokken waar u ondergedoken verbleef. (CGVS p. 24) Nu, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag in België, heeft u het slechts over één arrestatie, namelijk in april 2010, waarna u drie dagen vastgehouden en geslagen werd. (vragenlijst CGVS, vraag 3.1)

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden betreffende deze arrestatie, namelijk wat de datum alsook de duur van aanhouding betreft, stelt u uw verhaal bij en verklaart dat u gezegd heeft dat u tweemaal werd meegenomen, in april en mei. (CGVS p. 29)

Wanneer u in april werd meegenomen, weet u niet meer, het zou eind april geweest zijn. (CGVS p. 29) U weet eveneens niet meer hoe lang u werd meegenomen, u kan zelfs niet zeggen of het een uur, een dag of een maand was. (CGVS p. 30) U verklaart opnieuw eenmaal geslagen te zijn. (CGVS p. 30)

Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u voor het Commissariaat-generaal geen melding maakte van een aanhouding in april 2010 toen u chronologisch naar de verschillende vervolgingsfeiten werd gevraagd. U maakte enkel melding van een huiszoeking in die maand. (CGVS, p. 21, 22-23)

Bovendien verklaart dit nog steeds niet waarom u bij de Dienst Vreemdelingen sprak over één aanhouding van drie dagen, terwijl u op het Commissariaat-generaal enkel melding maakt van een aanhouding van één dag, terwijl u van de tweede vermeende aanhouding niet eens bij benadering kan zeggen hoe lang deze dan wel duurde. Dat u dit laatste niet kan is bovendien geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk de voorgehouden feiten zou hebben meegemaakt.

De tegenstrijdigheid wordt bijgevolg niet opgeheven.

Opgemerkt dient te worden dat ook de door u verklaarde chronologie van de onderduikadressen waar u na uw arrestatie in mei 2010 inconsistent is.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u immers dat u in april 2010 in Altiyevo ondergedoken verbleef, om vervolgens in dezelfde maand naar uw familie in Malgobek te verhuizen. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)

Bij het Commissariaat-generaal stelt u ondergedoken geleefd te hebben in Malgobek in de maand mei om vervolgens bij uw familie in Altiyevo, een district in Nazran één week te verblijven alvorens te vertrekken. (CGVS p. 24, 25, 26) Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat Malgobek en Altiyevo twee verschillende plaatsen zijn. (CGVS p. 27)

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, blijft u erbij dat u eerst in Malgobek verbleef en daarna bij uw vader. (CGVS p. 30) Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. wat betreft uw verklaring als zouden Altiyevo en Malgobek "aan elkaar verbonden zijn" dient opgemerkt te worden dat uit informatie (kaart Republiek Ingoesjetië) toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit geenszins het geval is.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw arrestatie(s) in 2010 en het onderduiken voor uw vlucht naar het buitenland.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Ingoesjetië omwille van uw man ernstig ondermijnd.

Ter staving van de problemen die u in Ingoesjetië zou hebben gekend omwille van uw eerste man - zijn ontvoering, brandstichting in jullie huis - legt u een document 'beschrijving van woonst' neer. Er

staat onder andere in vermeld dat uw (eerste) man ontvoerd werd en uw huis door gemaskerde mannen in brand werd gestoken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal ernstige twijfels heeft omtrent de authenticiteit van dit document en de inhoud ervan. Zo werd het gedrukte jaartal 2008 schijnbaar overschreven met inkt waarna er 2010 van gemaakt werd. U stelt dat de autoriteiten die het document opgesteld hebben, het zelf overschreven hebben. (CGVS p. 17) De datum langs de handtekening onderaan het attest leest dan weer 3 mei 2010. Daarenboven wijzen verschillende elementen erop dat er aan de inhoud van dit document zaken werden toegevoegd door een andere persoon dan de oorspronkelijke opsteller, met name bij de rubrieken 1, 3 en 10. Een deel van de tekst is in andere inkt geschreven en het handschrift lijkt ook verschillend te zijn. Bovendien bevat de tweede alinea van de tekst onder rubriek 1, die in een ander handschrift en andere inkt geschreven is, zeer veel grammatica fouten (zie vertaling document), hetgeen weinig aannemelijk is als het geschreven zou zijn door een overheidsfunctionaris.

Er dient vastgesteld te worden dat het precies de vermeldingen in verband met de door u verklaarde problemen zijn die bijgeschreven lijken te zijn: onder rubriek 1 de vermelding dat uw man ontvoerd is en jullie huis door gemaskerde mannen in brand werd gestoken; onder rubriek 2 (alle gezinsleden) de naam van uw eerste man; en onder rubriek 10 de vermelding dat u en de kinderen bij de burens verblijven omdat jullie geen woonst hebben.

Het is vooral weinig aannemelijk te noemen dat op een dergelijk officieel document onder de rubriek 'algemene beschrijving van de woonst' naast een zeer algemene, objectieve beschrijving van de woning en nutsvoorzieningen door een officiële instantie zou worden vermeld dat uw man ontvoerd werd.

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat erop het document met verschillende pennen was geschreven, stelde u enkel dat dit aan de opstellers ervan moet worden gevraagd (CGVS p. 17), hetgeen bezwaarlijk kan volstaan als verklaring.

Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande dit document tegenstrijdig met de inhoud ervan. Immers, u situeert de brandstichting in het begin van april 2010, na de verdwijning van uw man. (CGVS p. 9) Dit document is echter gedateerd op 30 juli 2008, gecorrigeerd naar het jaar 2010.

Indien dit document werkelijk werd opgesteld op 30 juli 2010, valt uw verklaring als zou u dit document zelf hebt afgehaald niet te rijmen met uw verklaring als zou u eind mei 2010 al uit Ingoesjetië vertrokken zijn. (CGVS p. 17)

Bij confrontatie met deze vaststelling vraagt u zich enkel af of u dit wel gezegd heeft (CGVS p. 31), hetgeen de inconsistentie niet opheft.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de door u verklaarde problemen omwille van uw eerste man en maken dat de objectieve bewijswaarde van voormeld document uiterst gering is en niet opweegt tegen de elementen van ongeloofwaardigheid.

De foto's van de brand tonen enkel aan dat er een brand geweest is. Zij geven geen uitsluitel waar, wanneer en omwille van welke reden er een brand ontstond.

Vervolgens bleken uw verklaringen betreffende de convocaties die u ontving incorrect en bijzonder vaag te zijn.

U legt twee, volgens u, convocaties neer op het Commissariaat-generaal.

Eén van deze documenten zou u thuis verkregen hebben, de andere zou uw vader u opgestuurd hebben. (CGVS p. 13)

U verklaart dat één ervan (document nr. 5) een convocatie was die u opriep te verschijnen voor de rechtbank. (CGVS p. 13) U weet niet wanneer u dit document verkregen heeft noch wanneer u naar de rechtbank moest gaan, zelfs niet bij benadering. (CGVS p. 12 en 13) U zou dit document per post verkregen hebben, toen u thuis was. (CGVS p. 13 en 14) Volgens u staat erop dit document te lezen dat u werd opgeroepen voor ondervraging. (CGVS p. 14)

Nu, het document dat u neerlegt blijkt geen convocatie maar een ontvangstbewijs van een dagvaarding te zijn, afgeleverd op 19 oktober 2010. Nergens staat te lezen dat u werd opgeroepen, noch waar. Opmerkelijk is eveneens dat normaal gezien dit strookje voor de deurwaarder bestemd is die de dagvaardingen aflevert, niet voor de persoon die gedagvaard wordt.

De tweede convocatie (document nr. 3) is een convocatie en u stelt dat u met dit document werd opgeroepen naar de rechtbank voor verhoor. (CGVS p. 13)

Wanneer weet u niet meer, uw vader ontving deze convocatie, u was toen in Polen. (CGVS p. 13 en 14) U weet eveneens niet in welke hoedanigheid u moest verschijnen, nochtans staat dit vermeld op de convocatie. (CGVS p. 14)

Nu, na studie van dit document blijkt dat u volgens dit document niet werd opgeroepen naar de rechtbank maar dat u bij de OVD (i.e. politie) moest verschijnen.

Eveneens blijkt dit document vormelijke gebreken te hebben. Zo werd niet ingevuld welke organisatie het vooronderzoek leidde, noch werd het telefoonnummer ingevuld dat u zou moeten bellen indien u niet aanwezig kon zijn op deze ondervraging.

Bijgevolg blijkt u niet alleen vaag of tegenstrijdig te zijn over verschillende elementaire gegevens betreffende de inhoud van deze convocaties, zoals onder andere de datum van oproeping, hoedanigheid of de plaats u moest verschijnen, daarenboven verklaart u dat u één van deze twee convocaties verkreeg toen u thuis was, en één toen u in Polen was. Het ontvangstbewijs van de dagvaarding en de convocatie zijn respectievelijk gedateerd op 19 oktober 2010 en 4 december 2010, dus in de periode dat u volgens uw verklaringen in Polen verbleef waardoor u onmogelijk één van deze documenten ter plaatse kon krijgen. (CGVS p. 13)

Opnieuw zijn uw verklaringen in strijd met de documenten die u voorlegt.

De vastgestelde vaagheden en inconsistenties zijn geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk de door u verklaarde problemen met de autoriteiten zou hebben gekend.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen met de autoriteiten in Ingoesjetië.

De objectieve bewijswaarde van voormelde documenten wordt hierdoor ook uiterst gering en weegt niet op tegen de elementen van ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot deze documenten kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Russische Federatie in het algemeen, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder tegen betaling eender welk document kan worden bekomen van ambtenaren.

Eveneens wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen.

Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo stelt u dat uw vader u in juli 2012 vertelde dat hij werd meegenomen na een huiszoeking. (CGVS p. 5) U weet niet wanneer hij werd meegenomen, naar waar hij werd meegenomen, hoe lang hij werd meegenomen noch hoe vaak hij werd meegenomen. (CGVS p. 5 en 6) U kan niet zeggen of er buiten dit feit nog andere huiszoeken plaatsvonden. (CGVS p. 6)

Uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Immers, dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tenslotte kunnen de andere documenten die voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw binnenlands paspoort, werkboekje, werkattest, rijbewijs, documenten in verband met uw rijbewijs, verzekeringskaart, de geboorteaktes van uw kinderen, en de binnenlandse paspoorten van uw moeder en man, bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en opleiding hetgeen in onderhavige beslissing niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Uw huwelijksakte van uw huwelijk met O.N. toont enkel aan dat jullie huwelijk geregistreerd werd op 26 november 2007. Het document bevat verder geen informatie betreffende de problemen die uw eerste echtgenoot of u zouden hebben gekend.

Het attest van de administratie van Altiyevo op naam van uw eerste man, waarin gesteld wordt dat hij niet meer op een adres in Nazran woont en dat zijn effectieve verblijfplaats onbekend is. Hieruit kan niet afgeleid worden wat er met uw eerste man is gebeurd. Bijgevolg vormt het geen objectieve staving van de door u verklaarde problemen.

Het attest van verblijfplaats op uw naam stelt dat u niet in het dorp Altiyevo kan verblijven. Het attest vermeldt echter niet waarop de administratie zich baseert om dit te stellen, noch vermeldt het een reden waarom u er niet kan verblijven. Bijgevolg vormt het geen objectieve staving van de door u verklaarde problemen.

Voormelde documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de

algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van artikel 16 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 13 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekster merkt op dat zij in het asielcentrum van Pondrôme werd ondergebracht, dat de asielinstanties wisten dat de procedure in het Nederlands dient gevoerd te worden en (zie het verzoekschrift, p. 3) “*dat er in het centrum niemand voorhanden was die op voldoende wijze de Nederlandse taal machtig is en er zekerlijk geen vertalers ter beschikking werden gesteld van de verzoekende partij die de Nederlandse tekst van de beslissing konden vertalen in het Russisch*”.

Verzoekster voert tevens een schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheden omtrent haar tweede echtgenoot, laat verzoekster gelden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie p. 4) “*in alle duidelijkheid*” heeft gezegd dat zij in januari 2011 religieus gehuwd waren en dat zij verklaarde “*dat zij de geboorteplaats van haar man niet kende en dat hij geboren was in 1982*”.

Zij vindt (zie p. 4) het “*mogelijk dat op sommige documenten verkeerde informatie werden genoteerd door de diensten van de D.V.Z.*”. Zij wijst erop dat zij verklaard heeft dat haar tweede man haar na drie maanden heeft verlaten, (zie p. 4) “*hetzij dus in april 2011, hetgeen rigoureuus overeenstemt met hetgeen de verzoekende partij verklaarde op het Commissariaatgeneraal*”.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de problemen met haar familie vanwege haar tweede huwelijk, voert verzoekster aan dat zij (zie p. 5) “*niet anders kan dan herhalen hetgeen ze heeft verklaard tijdens haar interview, met name dat zij werd onderbroken en dat haar werd gezegd dat zij haar problemen in alle volledigheid zou kunnen vertellen aan het Commissariaatgeneraal*”.

Ze stelt dat zij nooit verklaard heeft dat zij geen problemen zou krijgen met haar familie omwille van haar tweede huwelijk en de geboorte van haar jongste kind. Zij is van mening dat het bestaan van dit kindje (zie p. 5) “*het beste bewijs*” dat zij zeker problemen zal krijgen met haar familie in haar land van herkomst en dit nog “*bovenop haar politieke problemen*”.

Wat betreft de brief van haar advocaat, verklaart verzoekster dat zij (zie p. 5) “*niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de volledigheid of de onvolledigheid van een brief geschreven door een advocaat*” en dat zij (zie p. 6) “*evenmin kan afgerekend worden op de correctheid van de feiten vermeld in deze brief, die geschreven werd op initiatief van haar advocaat en die niet vooraf of achteraf werd overlegd aan de verzoekende partij, laat staan in een taal die zij begreep*”.

Verzoekster benadrukt verder dat zij (zie p. 7) “*alleenstaande is met thans 3 kleine lastige kinderen*” en dat zij “*zich de verschillende data niet precies kan herinneren*”.

Zij wijst nog op "*de internationale rapporten*" waaruit volgens haar blijkt dat mensen, ook familieleden, die ervan verdacht worden een strijder te zijn, niet veilig kunnen terugkeren naar de Russische Federatie. Zij stelt dat de regio (zie p. 7) "*nog steeds bekend staat om zijn buitengerechtigde executies, illegale arrestaties, folteringen en andere mishandelingen*"; dienaangaande verwijst zij naar een rapport van "Amnesty International".

Verzoekster laat gelden dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de stukken, (zie p. 7) "*niet ernstig*" zijn; zij voert aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert contact te hebben met haar familie ter plaatse; zij stelt dat zij alle documenten heeft voorgelegd die er zijn en dat (zie p. 7) "*de Belgische asielinstanties er zich niet kunnen vanaf maken, met de bewering dat stukken kunnen bekomen worden tegen betaling*". Zij wijst erop dat valsheid niet wordt vermoed, maar bewezen moet worden, en dat er dus van moet uitgegaan worden dat de stukken authentiek zijn.

Zij voert een schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Verzoekster is verder van mening dat de redenen die ze inriep ten aanzien van haar familie en de familie van haar eerste echtgenoot, omwille van de haar tweede huwelijk en jongste kind, (zie p. 8) "*op zichzelf eveneens rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij internationale bescherming wordt verleend*", omdat het in haar milieu (zie p. 8) "*onaanvaardbaar is dat een vrouw haar man verlaat en daarenboven nog terugkeert met een kind van een andere man*".

Volgens verzoekster werd dit aspect niet eens onderzocht door de commissaris-generaal.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het middel "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" onontvankelijk is, in zoverre verzoekster doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in haar verzoekschrift, gezien zij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 16 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 13 en 14 EVRM omdat naar zij stelt, de asielinstanties wisten dat de asielpcedure in het Nederlands dient gevoerd te worden en (zie het verzoekschrift, p. 3) *“dat er in het centrum niemand voorhanden was die op voldoende wijze de Nederlandse taal machtig is en er zekerlijk geen vertalers ter beschikking werden gesteld van de verzoekende partij die de Nederlandse tekst van de beslissing konden vertalen in het Russisch”*.

De Raad wijst erop dat artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet stelt dat het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans en dat de taal van het onderzoek tevens de taal is van de beslissing waartoe het aanleiding geeft, alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

De Raad stelt vast dat het onderzoek van verzoeksters asielaanvraag geschiedde in het Nederlands en dat de bestreden beslissing tevens in de Nederlandse taal gesteld is.

Waar verzoekster aanvoert *“dat er in het centrum niemand voorhanden was die op voldoende wijze de Nederlandse taal machtig is en er zekerlijk geen vertalers ter beschikking werden gesteld van de verzoekende partij die de Nederlandse tekst van de beslissing konden vertalen in het Russisch”*, antwoordt de Raad dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal betreft.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent, aangezien zij er in haar verzoekschrift op antwoordt.

Verzoekster maakt derhalve een schending noch van artikel 16 van het Vluchtelingenverdrag (dat luidt : *“(i) Een vluchteling heeft het genot van rechtsingang op het grondgebied van alle Verdragsluitende Staten. (ii) Een vluchteling geniet in de Verdragsluitende Staat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, dezelfde behandeling als een onderdaan, wat betreft rechtsingang, waaronder begrepen rechtsbijstand en vrijstelling van de cautio judicatum solvi. (iii) In andere Verdragsluitende Staten dan die waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, geniet een vluchteling, wat betreft de in lid 2 bedoelde aangelegenheden, dezelfde behandeling als een onderdaan van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft.”*), noch van artikel 13 (dat luidt : *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie worden vastgesteld”*), noch van artikel 14 EVRM (dat luidt : *“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status”*) aannemelijk.

2.6. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde betreffende de naam van haar tweede echtgenoot, zijn geboortedatum, zijn geboorteplaats, hun huwelijksdatum en het moment waarop zij voor het laatst contact hadden.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“in alle duidelijkheid”* heeft gezegd dat ze religieus zijn gehuwd in januari 2011 en dat zij verklaard heeft *“dat zij de geboorteplaats van haar man niet kende en dat hij geboren was in 1982”*; zij acht het *“mogelijk dat op sommige documenten verkeerde informatie werden genoteerd door de diensten van de D.V.Z.”*.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar tweede echtgenoot A.M. heette, dat hij geboren was op 12 december 1989 te Malgobek, dat ze in september 2010 in Polen religieus gehuwd waren en dat zij hem voor het laatst sprak in januari 2011, terwijl verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar tweede echtgenoot A.B. heette, dat hij

geboren was op 2 januari 1982 “ergens in Tsjetsjenië”, dat ze huwden in januari 2011 en dat ze voor het laatst contact hadden in april 2011.

De Raad stelt duidelijke verschillen vast in deze verklaringen en wijst erop dat tot bewijs van het tegendeel, aangenomen wordt dat wat in het terugnameverzoek opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard. Het volstaat niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is “*dat op sommige documenten verkeerde informatie werden genoteerd door de diensten van de D.V.Z.*”.

Verzoekster toont aldus niet aan dat wat in het terugnameverzoek werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent haar tweede echtgenoot, ondermijnt haar geloofwaardigheid.

Verzoeksters opmerking in haar verzoekschrift dat zij verklaard heeft dat haar tweede man haar na drie maanden heeft verlaten, “*hetzij dus in april 2011, hetgeen rigoureus overeenstemt met hetgeen de verzoekende partij verklaarde op het Commissariaatgeneraal*”, doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheden.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van enig probleem in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, met haar familie omwille van haar tweede huwelijk “*U stelt dat u dit niet kon vertellen bij uw tweede asielaanvraag aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderbroken.* (CGVS p. 31)

Deze verklaring overtuigt geenszins.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd of u bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst had kunnen vertellen, geen enkele melding maakte van problemen met uw familie die u tijdens dit interview niet had kunnen uiteenzetten omdat u onderbroken was. (CGVS p. 3)

Het is bovendien zeer opmerkelijk te noemen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwees naar uw familie toen u werd gevraagd wat u zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië, noch toen u op het einde de mogelijkheid kreeg om nog andere problemen te melden. (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 8)

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de door u verklaarde vrees voor vervolging door uw familie omwille van uw tweede huwelijk (in Polen).

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake verder ondermijnd.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij “*niet anders kan dan herhalen hetgeen ze heeft verklaard tijdens haar interview, met name dat zij werd onderbroken en dat haar werd gezegd dat zij haar problemen in alle volledigheid zou kunnen vertellen aan het Commissariaatgeneraal*”.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij in gebreke blijft.

Verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat zij nooit heeft verklaard dat zij géén problemen zou ondervinden met haar familie omwille van haar tweede huwelijk en de geboorte van haar jongste kind, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen enkel gewag maakte van dergelijke mogelijke problemen bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Haar uitleg dat de aanwezigheid van het kindje “*het beste bewijs*” vormt dat zij met zekerheid problemen zal krijgen met haar familie in haar land van herkomst, is een blote bewering die daarenboven geen afbreuk doet aan de op haar rustende medewerkingsplicht om haar asielrelaas zo volledig en gedetailleerd mogelijk weer te geven.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De commissaris-generaal stelde tevens het volgende vast:

“Voorts dient nog te worden gewezen op de verklaringen die u via uw advocaat overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielprocedure.

In de brief van uw advocaat d.d.01/09/2011 wordt gesteld dat u destijds uw land verliet aangezien uw leven er onmogelijk was omdat u er constant onderdrukt werd door uw man. U zou volgens deze brief evenmin kunnen terugkeren naar Polen aangezien het zeer bereikbaar was voor uw man uit Tsjetsjenië. (zie Brief N. De Meyer, dd. 1 september 2011)

Vooreerst dienen vraagtekens geplaatst te worden bij de in deze brief aangehaalde motieven voor uw vlucht uit uw land van herkomst.

U haalde voor het Commissariaat-generaal geen interpersoonlijke problemen aan met uw eerste echtgenoot, die in maart 2010 zou zijn verdwenen.

Uw religieus huwelijk met uw tweede man zou bovendien pas voltrokken zijn in Polen.

Daarnaast is het weinig aannemelijk te noemen dat in deze brief nergens vermeld wordt dat u niet naar Tsjetsjenië kon terugkeren omwille van de problemen die u daar met uw familie zou kennen ten gevolge van uw tweede huwelijk indien u hier werkelijk voor zou vrezen.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor uw familie.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij *“niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de volledigheid of de onvolledigheid van een brief geschreven voor een advocaat”* en dat zij *“evenmin kan afgerekend worden op de correctheid van de feiten vermeld in deze brief, die geschreven werd op initiatief van haar advocaat en die niet vooraf of achteraf werd overlegd aan de verzoekende partij, maar staan in een taal die zij begreep”*.

De Raad stelt vast dat de brief van 1 september 2011 van de advocaat van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken een geheel andere versie van de feiten vermeldt en geen melding maakt van de problemen die verzoekster bij een terugkeer naar Tsjetsjenië met haar familie zou ondervinden omwille van haar tweede huwelijk.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging; de commissaris-generaal kan niet ten laste worden gelegd dat hij rekening houdt met de brief die in naam van verzoekster, wiens keuze het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, werd bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook deze vaststellingen keren zich tevens tegen de geloofwaardigheid van verzoekster..

Gelet op het bovenstaande, kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters verklaring als zou zij problemen krijgen met haar familie in haar land van herkomst naar aanleiding van haar tweede huwelijk en haar jongste kind.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de motieven die zij inriep -omwille van haar tweede huwelijk en jongste kind- ten aanzien van haar familie en de familie van haar eerste echtgenoot *“op zichzelf eveneens rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij internationale bescherming wordt verleend”*, omdat het in haar milieu *“onaanvaardbaar is dat een vrouw haar man verlaat en daarenboven nog terugkeert met een kind van een andere man”*, stelt de Raad vast dat verzoekster dit gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins aannemelijk maakt, omwille van haar tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen hieromtrent.

Dat dit aspect niet eens werd onderzocht door de commissaris-generaal, zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, kan gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, niet worden aanvaard.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster voorgehouden problemen in Ingoesjetië omwille van haar eerste echtgenoot, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeksters verklaringen omtrent de bezoeken van de politieagenten, de arrestaties en de chronologie van de onderduikadressen na haar arrestatie in mei 2010, niet eensluidend zijn.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij *“alleenstaande is met thans 3 kleine lastige kinderen”* en dat ze *“zich de verschillende data niet precies kan herinneren”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De Raad kan aannemen dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar wijst erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoekster,

ondanks de traumatische ervaring, nog bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekster verwijst naar “de internationale rapporten” waaruit volgens haar blijkt dat personen, ook familieleden van hen, die ervan verdacht worden een strijder te zijn, niet veilig kunnen terugkeren naar de Russische Federatie en stelt dat de regio “nog steeds bekend staat om zijn buitengerechtigde executies, illegale arrestaties, foltering en andere mishandelingen”, onderstreept de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op de tegenstrijdigheden omtrent haar arrestaties en verborgen bestaan, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster onaannemelijk weinig kennis had met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van haar problemen; hij stelt:

“In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen.

Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo stelt u dat uw vader u in juli 2012 vertelde dat hij werd meegenomen na een huiszoeking. (CGVS p. 5) U weet niet wanneer hij werd meegenomen, naar waar hij werd meegenomen, hoe lang hij werd meegenomen noch hoe vaak hij werd meegenomen. (CGVS p. 5 en 6) U kan niet zeggen of er buiten dit feit nog andere huiszoeken plaatsvonden. (CGVS p. 6)

Uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Immers, dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.”

In haar verzoekschrift onderneemt verzoekster geen poging deze motivering te weerleggen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij meerdere en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas, waarvan zij geen kennis heeft.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal merkte vervolgens het volgende op aangaande het document “beschrijving van woonst” en de convocaties:

“Ter staving van de problemen die u in Ingoesjetië zou hebben gekend omwille van uw eerste man - zijn ontvoering, brandstichting in jullie huis - legt u een document 'beschrijving van woonst' neer. Er staat onder andere in vermeld dat uw (eerste) man ontvoerd werd en uw huis door gemaskerde mannen in brand werd gestoken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal ernstige twijfels heeft omtrent de authenticiteit van dit document en de inhoud ervan.

Zo werd het gedrukte jaartal 2008 schijnbaar overschreven met inkt waarna er 2010 van gemaakt werd. U stelt dat de autoriteiten die het document opgesteld hebben, het zelf overschreven hebben. (CGVS p. 17) De datum langs de handtekening onderaan het attest leest dan weer 3 mei 2010.

Daarenboven wijzen verschillende elementen erop dat er aan de inhoud van dit document zaken werden toegevoegd door een andere persoon dan de oorspronkelijke opsteller, met name bij de rubrieken 1, 3 en 10. Een deel van de tekst is in andere inkt geschreven en het handschrift lijkt ook verschillend te zijn. Bovendien bevat de tweede alinea van de tekst onder rubriek 1, die in een ander handschrift en andere inkt geschreven is, zeer veel grammatica fouten (zie vertaling document), hetgeen weinig aannemelijk is als het geschreven zou zijn door een overheidsfunctionaris.

Er dient vastgesteld te worden dat het precies de vermeldingen in verband met de door u verklaarde problemen zijn die bijgeschreven lijken te zijn: onder rubriek 1 de vermelding dat uw man ontvoerd is en jullie huis door gemaskerde mannen in brand werd gestoken; onder rubriek 2 (alle gezinsleden) de

naam van uw eerste man; en onder rubriek 10 de vermelding dat u en de kinderen bij de burens verblijven omdat jullie geen woonst hebben.

Het is vooral weinig aannemelijk te noemen dat op een dergelijk officieel document onder de rubriek 'algemene beschrijving van de woonst' naast een zeer algemene, objectieve beschrijving van de woning en nutsvoorzieningen door een officiële instantie zou worden vermeld dat uw man ontvoerd werd.

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat erop het document met verschillende pennen was geschreven, stelde u enkel dat dit aan de opstellers ervan moet worden gevraagd (CGVS p. 17), hetgeen bezwaarlijk kan volstaan als verklaring.

Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande dit document tegenstrijdig met de inhoud ervan. Immers, u situeert de brandstichting in het begin van april 2010, na de verdwijning van uw man. (CGVS p. 9)

Dit document is echter gedateerd op 30 juli 2008, gecorrigeerd naar het jaar 2010. Indien dit document werkelijk werd opgesteld op 30 juli 2010, valt uw verklaring als zou u dit document zelf hebt afgehaald niet te rijmen met uw verklaring als zou u eind mei 2010 al uit Ingoesjetië vertrokken zijn. (CGVS p. 17)

Bij confrontatie met deze vaststelling vraagt u zich enkel af of u dit wel gezegd heeft (CGVS p. 31), hetgeen de inconsistentie niet opheft.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de door u verklaarde problemen omwille van uw eerste man en maken dat de objectieve bewijswaarde van voormeld document uiterst gering is en niet opweegt tegen de elementen van ongeloofwaardigheid.

De foto's van de brand tonen enkel aan dat er een brand geweest is. Zij geven geen uitsluitsel waar, wanneer en omwille van welke reden er een brand ontstond.

Vervolgens bleken uw verklaringen betreffende de convocaties die u ontving incorrect en bijzonder vaag te zijn. U legt twee, volgens u, convocaties neer op het Commissariaat-generaal.

Eén van deze documenten zou u thuis verkregen hebben, de andere zou uw vader u opgestuurd hebben. (CGVS p. 13)

U verklaart dat één ervan (document nr. 5) een convocatie was die u opriep te verschijnen voor de rechtbank. (CGVS p. 13) U weet niet wanneer u dit document verkregen heeft noch wanneer u naar de rechtbank moest gaan, zelfs niet bij benadering. (CGVS p. 12 en 13) U zou dit document per post verkregen hebben, toen u thuis was. (CGVS p. 13 en 14)

Volgens u staat erop dit document te lezen dat u werd opgeroepen voor ondervraging. (CGVS p. 14) Nu, het document dat u neerlegt blijkt geen convocatie maar een ontvangstbewijs van een dagvaarding te zijn, afgeleverd op 19 oktober 2010. Nergens staat te lezen dat u werd opgeroepen, noch waar. Opmerkelijk is eveneens dat normaal gezien dit strookje voor de deurwaarder bestemd is die de dagvaardingen aflevert, niet voor de persoon die gedagvaard wordt.

De tweede convocatie (document nr. 3) is een convocatie en u stelt dat u met dit document werd opgeroepen naar de rechtbank voor verhoor. (CGVS p. 13) Wanneer weet u niet meer, uw vader ontving deze convocatie, u was toen in Polen. (CGVS p. 13 en 14) U weet eveneens niet in welke hoedanigheid u moest verschijnen, nochtans staat dit vermeld op de convocatie. (CGVS p. 14)

Nu, na studie van dit document blijkt dat u volgens dit document niet werd opgeroepen naar de rechtbank maar dat u bij de OVD (i.e. politie) moest verschijnen.

Eveneens blijkt dit document vormelijke gebreken te hebben. Zo werd niet ingevuld welke organisatie het vooronderzoek leidde, noch werd het telefoonnummer ingevuld dat u zou moeten bellen indien u niet aanwezig kon zijn op deze ondervraging.

Bijgevolg blijkt u niet alleen vaag of tegenstrijdig te zijn over verschillende elementaire gegevens betreffende de inhoud van deze convocaties, zoals onder andere de datum van oproeping, hoedanigheid of de plaats u moest verschijnen, daarenboven verklaart u dat u één van deze twee convocaties verkreeg toen u thuis was, en één toen u in Polen was.

Het ontvangstbewijs van de dagvaarding en de convocatie zijn respectievelijk gedateerd op 19 oktober 2010 en 4 december 2010, dus in de periode dat u volgens uw verklaringen in Polen verbleef waardoor u onmogelijk één van deze documenten ter plaatse kon krijgen. (CGVS p. 13)

Opnieuw zijn uw verklaringen in strijd met de documenten die u voorlegt.

De vastgestelde vaagheden en inconsistenties zijn geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk de door u verklaarde problemen met de autoriteiten zou hebben gekend. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen met de autoriteiten in Ingoesjetië.

De objectieve bewijswaarde van voormelde documenten wordt hierdoor ook uiterst gering en weegt niet op tegen de elementen van ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot deze documenten kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier

werd toegevoegd, blijkt dat in de Russische Federatie in het algemeen, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder tegen betaling eender welk document kan worden bekomen van ambtenaren.”

In haar verzoekschrift roept verzoekster in dat zij in de onmogelijkheid verkeert om contact te hebben met haar familie in haar land van herkomst, dat zij alle documenten heeft voorgelegd die er zijn en dat “de Belgische asielinstanties er zich niet kunnen vanaf maken, met de bewering dat stukken kunnen bekomen worden tegen betaling”; zij stelt dat valsheid niet wordt vermoed, maar bewezen moet worden, en dat er moet van uitgegaan worden dat de stukken authentiek zijn.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op de overige vaststellingen, is dit in casu niet het geval.

Verzoekster voert geen argumenten aan die de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de authenticiteit kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat aan de neergelegde documenten terecht bewijswaarde wordt onthouden.

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), quod non in casu.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien is door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 27 september 2012 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE